

Arrest

nr. 186 815 van 15 mei 2017
in de zaak RvV X / II

Inzake: 1. X

Gekozen woonplaats: Op X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Turkse nationaliteit te zijn, op 11 mei 2017 hebben ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 9 mei 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 mei 2017.

Gehoord de opmerkingen van D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 mei 2017 wordt verzoekster het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):

(..)

nationaliteit: Turkije

+ haar minderjarig kind (..) (°25.05.2016)

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder geldig visum.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die haar werden betekend op 19.10.2010 en op 18.05.2011.

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen haar evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkenes vader K. M.(..) (°26.06.1960) huwde op 25.09.2004 met een Belgische onderdaan, S. A. M. C. (..) (°31/03/1937). Op basis van dit huwelijk diende hij op 13.10.2004 een aanvraag tot vestiging in overeenstemming met het toenmalige artikel 40 van de Vreemdelingenwet. Betrokkenes vader werd uiteindelijk in het bezit gesteld van een C-kaart op 18.10.2007. Op 24.08.2007 scheidde betrokkenes vader echter van Mevr. S. (..). Betrokkene diende vervolgens samen met haar moeder K. D. (..) (°15/09/1969) en zussen A. G. (..) (°13/12/1992) en K. K. (..) (°08/01/1999) vanuit Turkije een aanvraag tot gezinshereniging in overeenkomstig het toenmalige artikel 10 van de wet van 15.12.1980 en dit in functie van haar vader die verblijfsrecht had in België. Dit werd toegestaan en op 24.01.2009 kwam betrokkene samen met haar moeder en zussen naar België. Op 18.03.2009 werd betrokkene in het bezit gesteld van een A-kaart.

Op 1.04.2010 werd het huwelijk van betrokkens vader met een Belgische onderdaan nietig verklaard door de Rechtbank van Eerste aanleg als zijnde een schijnhuwelijk. Als gevolg van het rechtsprincipe 'Fraus omnia corrumpit' werd het recht van betrokkenes vader op vestiging in het Rijk ingetrokken op 11.10.2010 evenals het verblijfsrecht van betrokkene, daar haar verblijfsrecht voortvloeide uit het verblijfsrecht van haar vader. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 19.10.2010 samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), geldig 30 dagen. Een verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten werd op 24.02.2011 verworpen door de RVV. Betrokkene diende nadien 3 maal een aanvraag in tot regularisatie op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet (op 4.04.2011, 10.11.2011 en 5.11.2015), in functie van de medische problemen van haar ouders. De eerste twee aanvragen werden onontvankelijk verklaard wegens het ontbreken van de nodige stukken en de derde aanvraag werd ongegrond verklaard. Deze beslissingen werden allemaal aan betrokkene betekend en op 18.05.2011 ontving betrokkene daarbij eveneens een bevel om het grondgebied uiterlijk op 2.06.2011 te verlaten. Op 2.05.2016 diende betrokkene een verzoek tot schorsing en nietigverklaring van de ongegrondheidsbeslissing van 2.03.2016. Het ingediende beroep heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Turkije wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.

Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar de medische toestand van betrokkenes ouders alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in het land van oorsprong, is gebleken dat betrokkenes ouders niet voldoen aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkenes ouders geen reëel risico lopen op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkenes ouders in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkenes ouders bij hun verwijdering een reëel risico lopen op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

De regularisatieaanvraag op basis van humanitaire gronden, ingediend door betrokkenes ouders en zus K. (...), werd ook geweigerd.

*Uit het administratief verslag van PZ Antwerpen van 9.05.2017 blijkt dat betrokkene een dochter heeft, K. A.(...) (*25.05.2016. De vader van het kind verblijft volgens betrokkene in Turkije. Betrokkenes dochter wordt deze maand 1 jaar. De zeer jonge leeftijd van betrokkenes kind, maakt zo net dat dit kind zich gemakkelijker zal kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Er liggen verder geen concrete elementen voor dat het kind niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van haar moeder kan opgroeien in hun land van herkomst, waardoor niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van het kind zal schaden. Gelet op het precair verblijf van verzoekers in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RVV, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90).*

Betrokkenes vader, K. M. (...), werd op 7.05.2017 aangehouden door de politie van Antwerpen vanwege opzettelijke slagen en verwondingen en illegaal verblijf. Hij verblijft eveneens illegaal op het grondgebied en werd op 8.05.2017 overgebracht naar het gesloten centrum voor illegalen in Merksplas met het oog op repatriëring naar Turkije. Betrokkenes moeder en zus K. (...) verblijven eveneens illegaal op het grondgebied en dienen dan ook terug te keren naar Turkije. Zij werden samen met betrokkene aangehouden door de politie van Antwerpen op 9.05.2017 vanwege illegaal verblijf en aan hen werd ook een bijlage 13septies betekend. Zij worden overgebracht naar het gesloten centrum voor illegalen in Brugge.

Betrokkenes zus A. G. (...) verblijft ondertussen legaal op het grondgebied. Zij is in België gehuwd en heeft ondertussen haar eigen leven. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene bovendien in staat stellen om in contact te blijven met haar zus.

Betrokkene werd door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Zij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die haar werden betekend op 19.10.2010 en op 18.05.2011.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat/zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat/zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van haar arrestatie, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden/de overname te vragen aan Turkije.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, Cuypers, K., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van Antwerpen en de verantwoordelijke van de FITT-woning te Zulte, de betrokkene, K., C. (..), op te sluiten in de FITT-woning te Zulte vanaf 9.05.2017.”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

2.2.2.1. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 9 mei 2017 van haar vrijheid werd beroofd met het oog op verwijdering uit het Rijk. Omwille van de vasthouding en de overbrenging met het oog op haar terugleiding is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten, thans de bestreden beslissing heeft plaatsgevonden.

2.2.2.2. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet wat het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) betreft.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een eerste middel betoogt verzoekster als volgt:

- “- *SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM*
- *SCHENDING-VAN ARTIKEL 7 HANDVEST GRONDRECHTEN EU*
- *SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET*
- *SCHENDING-VAN ARTIKEL 41 HANDVEST GRONDRECHTEN EU*
- *SCHENDING VAN DE RECHTEN VAN VERDEDIGING (ADGEMEEN BEGINSEL VAN HET UNIERECHT)*
- *SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPUUCHT*
- *SCHENDING VAN ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDEUNGEN*
- A. HET (ONBETWISTE) PRIVE- EN GEZINSLEVEN VAN VERZOEKSTER*

1. De verzoekende partij beroept zich nadrukkelijk op de bescherming van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 vreemdelingenwet gelet op het privéleven, gezinsleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij].

Verzoekster verwijst hiervoor naar de uiteenzetting onder het feitenrelaas en de stukken uit het administratief dossier en de bijgevoegde stukken, waaruit blijkt dat verzoeker zich kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Mevrouw (..) is een 25-jarige vrouw, met de Turkse nationaliteit. Zij heeft een kindje: (..), geboren op 25 mei 2016 te Antwerpen.

Zij behoort tot een gezin met drie kinderen.

Mevrouw (..), haar moeder, is een 47-jarige vrouw, geboren in Emirdag (Turkije) en hebbende de nationaliteit van Turkije.

De heer (..), haar vader, is een 55-jarige man, geboren in Celik (Turkije) en hebbende de nationaliteit van Turkije.

Vader en moeder hebben samen drie dochters: (..) (° 10.02.1991), (..) (° 13.12.1992) en (..) Kader (° 08.01.1999).

De heer (..), de echtgenoot van verzoekster, heeft een bijzonder langdurige en intense binding met België opgebouwd gedurende zijn leven en de periode dat hij in België woonachtig is. Zoals blijkt uit het administratief dossier, is de heer (..) onafgebroken in het Rijk aanwezig sinds 2004. Ter staving verwijst zij naar de elementen zoals gekend in het administratief dossier. Zijn echtgenote en de kinderen verblijven hierop sinds 2008 in België. Het gezin is sindsdien gevestigd in België.

De heer (..) huwde met een Belgische vrouw, mevrouw Anny Slangen (33-03.31 276-77). Op basis van dit huwelijk verkreeg hij reeds eerder een legaal verblijf. Het huwelijk tussen beide echtgenoten liep echter op de klippen. Het koppel scheidde op 2^e augustus 2007. Dit had tot gevolg dat hij zonder verblijfsdocumenten op het Belgische grondgebied verbleef.

De heer (..) huwde in 2008 met zijn huidige echtgenote: mevrouw (..). Zijn echtgenote en de kinderen verblijven hierop sinds 2008 in België. Het gezin is sindsdien gevestigd in België.

Het gezin heeft geen officiële woonplaats, hetgeen een rechtstreeks gevolg is van hun gebrek aan verblijfsdocumenten. Zij verblijven sinds 29 januari 2009 bij de familie Saribas (bevriende iandgenoten) te 2600 Antwerpen, Walemstraat 26.

Het gezin dat hen opvangt bestaat uit de heer Saribas Özgür, zijn echtgenote Saribas Meliha en hun drie minderjarige kinderen. Verzoeker en zijn gezin verblijven hier gratis. Het pand is eigendom van de familie Saribas sinds 4 december 2001.

Door de hulp van de familie Saribas, is de familie (..) in staat in hun levensonderhoud te voorzien. De heer Saribas Özgür is sinds 1 november 2010 voltijds tewerkgesteld in het Universitair Ziekenhuis te Antwerpen. Mevrouw Saribas Meliha werkt sinds 1 september 2014 deeltijds bij ISS NV. ~ '

Mevrouw (..), één van de drie kinderen, heeft ondertussen het pand verlaten sinds het einde van februari 2015 nadat zij in het huwelijk is getreden met een man die een legaal verblijf heeft. Zij verkreeg aldus een legaal verblijf (F-kaart).

De jongste dochter, (..), volgt ondertussen op regelmatige basis de lessen in het middelbaar onderwijs te 2018 Antwerpen, Lamorinièrestraat 77. Zij volgt daar de opleiding Logistiek assistent in zorginstellingen en ziekenhuizen.

Zij is ingeschreven in de school sinds 1 september 2008 en volgt hier sindsdien op regelmatige basis de lessen.

Verzoekster liep tevens school in België sinds 2008. Zij is thans afgestuurd en werkbereid. Zij is tevens moeder geworden van (..) (- 25.05.2016).

Mevrouw (..) heeft te kampen met ernstige gezondheidsproblemen. Het gezin (..) wordt hierom opgevolgd door hun huisarts: dokter Yildiz Pâlit, met praktijk te 2600 Antwerpen, Statiestraat 24.

De verzoekende partij verwijst naar het standaard medisch attest, opgesteld door Dr. Pâlit Yildiz. Dit attest is gevoegd bij de aanvraag tot machtiging van verblijf omwille van medische redenen op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet. Deze aanvraag is gevoegd in het administratief dossier.

Mevrouw (..) is gekend met diabetes mellitus type 2. Mevrouw (..) heeft een uitgebreide medische voorgeschiedenis, waaronder: hypercholesterolemie, hypertensie, diabetes mellitus en depressie.

De aandoening van mevrouw (..) wordt van zeer nabij opgevolgd door haar huisarts {Dr. Pâlit Yildiz}. Verzoekster volgt een strenge medicamenteuze behandeling haar ziekte.

Het doel van de diabetesbehandeling dient een zo lang mogelijk leven met behoud van zo veel mogelijk 'met de gezondheid samenhangende kwaliteit van leven' te zijn. Aandacht vóór de kwaliteit van leven is onderdeel van goede diabeteszorg. De effectiviteit van zelfmanagement op zelfredzaamheid en kwaliteit van leven is beperkt.

Om een zo goed mogelijke kwaliteit van leven te handhaven probeert de huisarts niet alleen complicaties te voorkomen, maar ook de belasting van de behandeling zo veel mogelijk te beperken. De kinderern en haar echtgenoot zijn daarom de mantelzorgers. Ook de heer (..) heeft te kampen met

ernstige gezondheidsproblemen. Het gezin (..) wordt hierom opgevolgd door hun huisarts: dokter Yildiz Pâlit, met praktijk te 2600 Antwerpen, Statiestraat 24. De verzoekende partij verwijst naar het standaard medisch attest, opgesteld door Dr. Pâlit Yildiz. Dit attest is gevoegd bij de aanvraag tot machtiging van verblijf omwille van medische redenen op grond van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet. Deze aanvraag is gevoegd in het administratiefdossier. De heer (..) is gekend met diabetes mellitus type 2 sinds 2009. De heer (..) heeft een uitgebreide medische voorgeschiedenis: hypercholesterolemie, hypertensie, diabetes mellitus en een nierkoliek (links). Er is geen familiale voorgeschiedenis van diabetes. Verzoeker drinkt zelf niet en is gestopt met roken. De aandoening van de heer (..) wordt van zeer nabij opgevolgd door zijn huisarts (Dr. Pâlit Yildiz). Verzoeker volgt een strenge medicamenteuze behandeling voor zijn ziekte. De kinderen en zijn echtgenote zijn daarom de mantelzorgers. De verwerende partij moet hiermee rekening te houden, gelet op artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet. Deze elementen moeten ook betrokken worden in het onderzoek naar de inmenging (en mogelijke schending) bij het nemen van de verwijderingsmaatregel. In de bestreden beslissing wordt de toepassing, en aldus de bescherming, van artikel 8 EVRM door de gemachtigde erkend. aangezien een belangenafweging door de gemachtigde werd uitgevoerd.

Dit kan aldus niet meer worden betwist door de verwerende partij.

B. DE BESCHERMING: ARTIKEL 8 EVRM - ARTIKEL 7 HANDVEST - ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET

2. Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste variëteit van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december-2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;

en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Ook het privéleven van de verzoekende partij, met name het geheel van sociale banden tussen verzoeker en de gemeenschap waarin hij leeft, wordt beschermd onder artikel 8 EVRM en valt derhalve binnen het toepassingsgebied van dit verdragsartikel.

Zie EHRM 23 april 2015, Khan v Duitsland, nr. 38030/12, 37:

Article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world (see Pretty v. the United Kingdom, no. 2346/02, § 61, ECHR 2002-111) and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity (see Mikulić v. Croatia, no. 53176/99, § 53, ECHR 2002-1). It must therefore be accepted that the totality of social ties between settled migrants and the community in which they are living constitutes part of the concept of "private life" within the meaning of Article 8. Indeed it will be a rare case where a settled migrant will be unable to demonstrate that his or her deportation would interfere with his or her private life as guaranteed by Article 8 (see Miah v. the United Kingdom (dec.), no.53080/07, §17, 27 April 2010).

Vrij vertaald:

Artikel 8 beschermt het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere mensen en de buitenwereld (zie Pretty v. Het Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, § 61, EVRM 2002-111) en dit kan soms elementen omvatten van een persoonlijke sociale identiteit (zie Mikulić v. Kroatië, nr. 53176/99, § 53, EVRM 2002-1). Derhalve moet worden aangenomen dat het geheel van sociale banden tussen een gevestigde migranten en de gemeenschap waarin zij leven, deel uitmaakt van het concept van "private life" in de zin van artikel 8. Het is slechts in een zeldzaam geval wanneer een gevestigde migrant niet kan aantonen dat zijn of haar uitzetting een inmenging zou uitmaken op zijn of haar privé-leven zoals gewaarborgd door artikel 8 (zie Miah v. het Verenigd Koninkrijk (december), no. 53080/07, § 17, 27 april 2010).

De beoordeling of er sprake kan zijn "van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide", is een feitenkwestie. Beide begrippen worden niet gedefinieerd in het EVRM.

Het EHRM benadrukt bovendien dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Bijgevolg moet steeds in concreto de aard en de intensiteit van de sociale relaties worden nagegaan.

Omdat artikel 8 EVRM ook het recht beschermt om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen en soms aspecten van de sociale identiteit van een persoon betreft, stelt het EHRM dat moet worden aanvaard dat het geheel van sociale banden tussen de "gevestigde vreemdelingen" ("immigrés établis") en de gemeenschap waarin zij leven noodzakelijk deel uitmaken van het begrip 'privéleven' in de zin van artikel 8 EVRM. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland:(GK), § 95-96).

De verzoekende partij wijst dan ook op bovenvermeld feitenrelaas, in het bijzonder de duurtijd dewelke hij verblijft in België, de relatie met zijn partner en de relatie met de dochter van zijn partner.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet daarnaast dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

-Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Temgkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer) en refereert naar artikel 8 EVRM (RvV 27 augustus 2014, nr. 128.267 in de zaak RvV 158 368 / IX).

C. ER WERD GEEN AFWEGING UITGEVOERD VOORAFGAANDELIJK HET NEMEN VAN HET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

3. Verzoekster stelt vast dat enkel onder de beslissing tot terugleiding naar de grens een belangenafweging is gebeurd, niet onder de verwijderingscomponent.

Inzake de beslissing tot het opleggen van de beslissing om het grondgebied te verlaten/ wordt enkel overwogen dat verzoeker op het grondgebied verblijft zonder geldig visum en dater een proces-verbaal werd opgesteld door de politiezone van Antwerpen.

Wanneer de gemachtigde besloot tot het opleggen van de beslissing om het grondgebied te verlaten, kan niet worden vastgesteld dat deze werd voorafgegaan door een verplichte belangenafweging. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet bovendien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering (zijde het bevel om het grondgebied te verlaten) de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit is, zo blijkt uit de bestreden beslissing, niet gebeurd. Minstens ontbreekt hiertoe de uitdrukkelijke motivering zoals vereist door artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen. 4. Enkel bij de beslissing tot terugleiding naar de grens werd een belangenafweging gemaakt en werd kennelijk rekening gehouden (met enkele) elementen zoals vereist onder artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet. Beide beslissingen zijn van elkaar te onderscheiden. Ze zijn gestoeld op een andere rechtsgrond en vormen afzonderlijke beslissingen. Een opdeling van beide beslissingen wordt dan ook gemaakt door de gemachtigde in de bijlage 13 septies. -Hiermee wordt een schending van artikel 8 EVRM en artikel 7 Handvest van de Vreemdelingenwet. D. ONDERGESCHIKT: DE BELANGENAFWEGING ONDER DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS VOLDOET NIET T.A.V. ARTIKEL 8 EVRM. ARTIKEL 7 HANDVEST EN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET / SCHENDING HOORRECHT 5. Uw Raad oefent een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Uw Raad gaat in eerste instantie na of de administratieve overheid een belangenafweging heeft gemaakt en onderzoekt vervolgens of op zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden in die belangenafweging werden betrokken. Indien dit het geval is, kan uw Raad voorts nagaan of die belangenafweging niet kennelijk onredelijk is en heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van de vreemdeling bij de uitoefening van zijn privéleven en familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en handhaven van de openbare orde.

Door verzoeker werd betoogd dat de gemachtigde heeft nagelaten om op zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden in die belangenafweging te betrekken en dat de belangenafweging door de gemachtigde op basis van de betrokken elementen kennelijk onredelijk is en niet heeft geresulteerd in een "fair balance".

6. In de gemaakte belangenafweging stelt de gemachtigde dat er t.a.v. de dochter van verzoekster, (...) Asya, "geen concrete elementen" zouden voorliggen dat "het kind niet in een stabiele en veilige omgeving, in nabijheid van haar moeder kan opgroeien in hun land van herkomst waardoor niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van het kind zal schaden".

De gemachtigde miskent echter de zeer lange duurtijd dewelke verzoekster momenteel in België verblijft en haar zeer langdurige afwezigheid van Turkije. Verzoekster verliet Turkije nog tijdens haar minderjarigheid, samen met haar moeder om zich bij hun vader te vestigen in België. Ook zij keerden niet terug en de vader van verzoekster verblijft in België al sinds 2004.

Uit deze feiten, dewelke niet worden tegengesproken door de verwerende partij, blijkt dat verzoekster en haar kind niet kunnen terugvallen op een (sociaal) netwerk om te overleven in Turkije. Minstens is dit aannemelijk door de zeer lange duurtijd dat zij verblijven in België, vvaafdoor ernstige moeilijkheden in Turkije te verwachten zijn. Bovendien is verzoekster vervreemd geraakt van haar land van herkomst door haar langdurige afwezigheid.

Dit heeft belangrijke gevolgen voor haar kind — de moeilijke omstandigheden dewelke verzoekster (en haar gezin) te wachten staan, hebben onmiskenbaar een sterk negatief effect over de veronderstelde "stabiele en veilige omgeving" waarin verzoekster zou terecht komen.

Dit zijn dan ook concrete elementen waarmee de gemachtigde diende rekening te houden bij het overwegen van de belangen van het kind. Dit laatste werd nagelaten, waardoor de belangenafweging niet voldoet. Dit geldt des te meer, gelet op de prominente plaats van de belangen van het kind.

7. In de gemaakte belangenafweging door de verwerende partij bij de terugleiding naar de grens, werd onvoldoende rekening gehouden met de situatie van de nog studerende zus, mevrouw (...). Zij heeft geen inkomen en wordt ondersteund door haar gezin voor haar studies.

Zij volgt larenlang school aan de Steinerschool voor buitengewoon onderwijs te Antwerpen (zie stuk 3), terwijl de gemachtigde slechts stelt dat zij hier "school" loopt (zonder enig concreet element). Mevrouw (...) Kader volmaakt de opleiding Logistiek Assistent in Ziekenhuizen en zorginstellingen bij de Steinerschool voor buitengewoon onderwijs en loopt hiervoor stage (zie stuk 4 - hetgeen zij niet kan in Turkije, laat staan deze Nederlandse opleiding afmaken in het buitengewoon onderwijs). De duurtijd en de specifieke opleiding van mevrouw (...) zijn relevante gegevens waarmee duidelijk onvoldoende rekening werd gehouden en waardoor de gemachtigde onzorgvuldig handelt.

Verzoekster benadrukt nogmaals dat zij buitengewoon onderwijs volgt (stuk 3) en stage volgt (stuk 4), hetgeen mevrouw (...) Kader niet kan yerderzetten in Turkije.

Door de gemachtigde is op 9 mei 2017 erkend dat dit een relevant gegevens zijn — mevrouw (...) werd opgepakt op voorspraak van de Dienst Vreemdelingenzaken aan hun woonst, maar opnieuw in vrijheid gesteld. Zij mag haar opleiding afmaken. In de beslissing van 9 mei 2017 van mevrouw (...) (de bestreden beslissing) wordt vermeld: "Betrokkenes zus Kader verblijft eveneens illegaal in België. Zij gaat in België naar school en mag haar huidige schooljaar in België nog afmaken maar haar volledig gezin (omkadering) wordt echter gedwongen verwijderd van het grondgebied waardoor zij niet in staat wordt gesteld haar school af te maken. Beide zaken zijn fundamenteel tégenstrijdig met elkaar.

De gemachtigde schendt hiermee tevens het hoorrecht, doordat minstens blijkt dat verzoekster niet op een nuttige wijze werd gehoord waarbij hij bovenvermelde feitelijke gegevens - dat mevrouw (...) buitengewoon onderwijs volgt (stuk 3) en stage volgt (stuk 4) - concreet kon toelichten aan de gemachtigde. Uit de eigen gedragingen van de gemachtigde blijkt dat deze gegevens weldegelijk relevant zijn.

Het hoorrecht zoals omschreven in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Het hoorrecht vormt volgens vaste rechtspraak van het Hof van justitie een algemeen beginsel van het Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-277/11).

Aangezien het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, dient dit recht ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten te worden erkend, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest; HvJ 18 december 2008, C-349/07 en HvJ 22 november 2012, C-277/11).

Het niet nuttig horen van verzoekster heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk verzoekster de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van

een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94^{en} en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

8. In de belangenafweging door de gemachtigde wordt geen belang geschonken aan de zeer lange duurtijd dat verzoekster en haar gezin momenteel in België verblijven én hun zeer langdurige afwezigheid uit Turkije.

De vader van verzoekster verblijft ondertussen sinds 2004 in België. Hij heeft zijn band met zijn land van herkomst stelselmatig verloren door zijn langdurige afwezigheid. Hij is van Turkije vervreemd geraakt.

De heer (...) huwde in 2008 met zijn huidige echtgenote: mevrouw (...). Het volledige gezin verbleef hierop sinds 2008 in België. Het gezin is sindsdien gevestigd in België. Verzoekster verblijft dus sinds

2008 onafgebroken in België tijdens haar minderjarigheid). Zij heeft hier school gelopen en is alhier opgegroeid. Zij verblijven sinds 29 januari 2009 bij de familie Saribas (bevriende landgenoten) te 2600 Antwerpen, Walemstraat 26. Dit laatste is overigens gekend door de Dienst Vreemdelingenzaken. Een verwijdering van het grondgebied zou hen voor grote moeilijkheden zetten om te overleven, laat staan om zijn opgebouwde sociale netwerk in België (o.a. met de familie Saribas) te kunnen behouden. De zeer lange duurtijd dewelke de familie afwezig is gebleven van Turkije maakt dit minstens aannemelijk. De gemachtigde moet hiermee rekening houden en deze elementen zorgvuldig afwegen. Deze feitelijke elementen worden niet onvoldoende overwogen. Deze feitelijke elementen zijn van groot belang om te bepalen of er in casu sprake is van een schending of gerechtvaardigde inmenging in het gezinsleven van verzoeker. In de toepasselijke regelgeving is bovendien niet voorzien in een uitzondering wanneer verzoekster "zelf verantwoordelijk" zou zijn voor deze situatie. De gemachtigde moet dan ook op een zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden in die belangenafweging betrekken, hetgeen nu niet is gebeurd. De gemachtigde beperkt zich nu tot de opsomming van de verblijfsprocedures en de stelling dat hij zelf verantwoordelijk is voor zijn verblijf in België. Dit is onvoldoende in het licht van de vereisten van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Bijgevolg moet steeds in concreto de aard en de intensiteit van de sociale relaties worden nagegaan. Omdat artikel 8 EVRM ook het recht beschermt om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen en soms aspecten van de sociale identiteit van een persoon betreft, stelt het EHRM dat moet worden aanvaard dat het geheel van sociale banden tussen de "gevestigde vreemdelingen" ("immigrés établis") en de gemeenschap waarin zij leven noodzakelijk deel uitmaken van het begrip 'privéleven' in de zin van artikel 8 EVRM. In die zin maakt het netwerk van persoon en sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96). Ook deze feitelijke elementen zijn nochtans van groot belang om te bepalen of er in casu sprake is van een schending of gerechtvaardigde inmenging in het gezinsleven van verzoeker. De gemachtigde moet dan ook op een zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden in die belangenafweging betrekken, hetgeen nu niet is gebeurd. De gemaakte afweging van de gemachtigde is onzorgvuldig en volstaat hierom niet. 9. Verzoekster kan bovendien niet op korte termijn terugkeren, omdat zij tegelijkertijd een inreisverbod kreeg opgelegd met de duurtijd van drie jaar. Deze beslissing wordt nergens overwogen door de gemachtigde, terwijl deze tegelijkertijd met de bijlage 13septies werd opgelegd. Verzoekster kan hierdoor haar zussen (Gulsah en Kader) die in België verblijven noch haar sociaal netwerk in België opzoeken gedurende deze periode nadat zij wordt verwijderd van het grondgebied. Deze beslissing wordt nergens overwogen door de gemachtigde, terwijl deze tegelijkertijd met de bijlage 13septies werd opgelegd. Het inreisverbod moet door de gemachtigde mede in overweging worden genomen bij het bepalen of het gaat om een gerechtvaardigde inmenging dan wel een schending van het beschermde privé- en gezinsleven van verzoeker. Ook hierom is de gemaakte afweging van de gemachtigde onzorgvuldig.

10. In casu kan alleen maar worden vastgesteld dat de gemachtigde bij de afgifte van het bestreden bevel niet tegemoet is gekomen aan de bepaling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet en evenals artikel 41 Handvest en de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het unierecht.

Het is immers de taak van de administratieve overheid om, vooraleer de beslissing te nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van alle omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De gemachtigde heeft onvoldoende rekening gehouden met bovenvermelde elementen.

Tot slot wijst verzoeker erop dat Raad niet zelf tot de wettelijk noodzakelijke beoordeling en belangenafweging kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900)."

2.3.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt prima facie vast dat in casu de bestreden beslissing op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeeft die hebben geleid tot deze beslissing. De voorziene motivering stelt

verzoekster in staat kennis te nemen van de redenen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. Verzoekster kent deze motieven ook, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel. Er is aldus voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. De gegeven motivering is pertinent en draagkrachtig en verzoekster blijft in gebreke enig gebrek in de motivering concreet aannemelijk te maken. Dit onderdeel van het middel is *prima facie* niet ernstig.

De Raad stelt vast dat verzoekster, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

2.3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.3.2.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.3.2.5. Verzoekster betoogt in essentie dat zij een gezinsleven heeft in België alsook dat haar vader een intense binding met België heeft opgebouwd gelet op zijn jarenlange verblijf. Verder betoogt zij in België illegaal te verblijven bij een bevriend gezin alsook dat één van haar zussen sinds 2015 verblijfsrecht heeft ingevolge huwelijk en een andere zus lessen volgt in het middelbaar onderwijs. Zijzelf is afgestudeerd en werkbereid en moeder van een kind van nog geen jaar oud. Haar moeder als haar vader hebben gezondheidsproblemen en de kinderen zijn mantelzorger. Verzoekster betoogt dat met deze elementen rekening had moeten gehouden worden. Zij meent evenwel dat onder de verwijderingscomponent geen belangenafweging werd gedaan nu dergelijke belangenafweging enkel onder de terugleidingscomponent voorkomt. Ondergeschikt meent zij dat onvoldoende rekening werd gehouden met het feit dat zijzelf Turkije verliet op minderjarige leeftijd samen met haar ouders en dat noch zijzelf noch haar kind kunnen terugvallen op een sociaal netwerk in Turkije, land waarvan zij is vervreemd geraakt. Dit heeft belangrijke gevolgen voor haar kind dat niet in een stabiele en veilige omgeving zal terecht komen. Tevens werd onvoldoende rekening gehouden met de situatie van de nog studerende zus die geen inkomen heeft en ondersteund wordt door haar gezin voor haar studies. Zij volgt ook buitengewoon onderwijs waarbij zij stage loopt. Noch met de duurtijd van de opleiding noch met de specifieke opleiding werd rekening gehouden. De verwerende partij laat haar toe haar opleiding af te maken maar verzoekster meent dat omwille van het feit dat haar gezin (omkadering) wordt weggenomen zij *de facto* in de onmogelijkheid wordt gesteld haar opleiding af te maken. Verzoekster meent dat ook het hoorrecht ter zake werd geschonden.

Verzoekster betoogt verder dat geen rekening werd gehouden met het langdurig verblijf en lange afwezigheid uit Turkije. Verder zullen zij het opgebouwde sociale netwerk, o.a. met de familie S. moeilijk kunnen behouden.

Tenslotte stelt verzoekster dat zij niet op korte termijn kan terugkeren naar België gelet op het opgelegde inreisverbod zodat zij haar zussen en haar sociaal netwerk in België niet kan bezoeken. Hiermee wordt geen rekening gehouden.

2.3.2.6. Wat betreft de aangevoerde schending van het recht op eerbiediging van het privé-, gezins- en familieleven moet allereerst worden gesteld dat de bestreden beslissing geen einde stelt aan enig bestaand recht op verblijf in het Rijk. Er kan derhalve niet worden gesteld dat deze beslissing een inmenging vormt in verzoeksters privé-, gezins- en familieleven. Er dient hierbij te worden aangegeven dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) reeds meermaals heeft aangegeven dat wanneer een vreemdeling in een dergelijke situatie een Staat confronteert met een privé- en gezinsleven als een voldongen feit ("*fait accompli*") er op deze Staat geen uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende positieve verplichting rust op deze vreemdeling toe te laten zich te vestigen. Het

EHRM oordeelt dat in regel, vreemdelingen in deze situatie, niet vermogen te verwachten dat hen enig verblijfsrecht zal worden toegestaan (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12.738/10, Jeunesse/ Nederland).

Voorliggende zaak kan niet worden vergeleken met zaken waarbij een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van vreemdelingen die door het EHRM worden beschouwd als *“gevestigde vreemdelingen”*, met andere woorden vreemdelingen die formeel tot een verblijf werden toegelaten (EHRM 30 juni 2015, nr.39.350/13, A.S./ Zwitserland). Verzoeksters verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM met betrekking tot *“gevestigde vreemdelingen”* is dan ook niet dienstig.

In zaken, zoals in de voorliggende, waarbij niet enkel de bescherming van een privé- en gezinsleven aan de orde is, doch waar het tevens handelt over een immigratiekwestie, dienen andere gegevens in aanmerking te worden genomen. Het EHRM gaf al aan dat in zaken die ook immigratiekwesties betreffen de mate waarin een gezinsleven zou worden aangetast, de banden in de verdragsstaat, de vraag of er onoverbrugbare obstakels bestaan om een gezinsleven verder te zetten in het land van oorsprong van de vreemdeling en of er redenen bestaan die verband houden met de immigratiecontrole (zoals het feit dat voorheen al inbreuken werden gepleegd tegen de verblijfswetgeving) of overwegingen inzake de bescherming van de openbare orde in rekening kunnen worden gebracht.

Ook belangrijk bij de te maken afweging is het antwoord op de vraag of een gezinsleven of privéleven tot stand werd gebracht op het ogenblik dat de betrokken personen reeds wisten dat de verblijfsstatus dusdanig was dat het van meet af aan duidelijk was dat de mogelijkheid tot voortzetting van een gezins- of privéleven in een bepaalde staat precair was. Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM zal, indien dit het geval is, slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kunnen worden besloten dat de verwijdering van een vreemdeling aanleiding geeft tot een schending van artikel 8 van het EVRM.

Verwerende partij heeft in de bestreden beslissing erop gewezen dat verzoekster reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten heeft gekregen en dat zij ook geïnformeerd werd over de betekenis van dergelijke beslissing en over de mogelijkheid van ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Verder wijst verwerende partij erop dat verzoeksters vader verblijfsrecht had bekomen ingevolge een huwelijk dat later vernietigd werd omdat het een schijnhuwelijk bleek en aldus strijdig met de openbare orde. Het frauduleus opzet van haar vader blijkt ook uit het vonnis van de rechtbank. Bijgevolg werd zijn verblijfsrecht ingetrokken op 11 oktober 2010 en kreeg hij het bevel om het grondgebied te verlaten alsook zijn gezin. Het beroep hiertegen werd verworpen door de Raad op 24.02.2011. Ook de medische regularisatieaanvragen van haar ouders werden afgewezen waaruit gebleken is dat de medische toestand van haar ouders een terugkeer naar het herkomstland niet verhindert en er thans geen gegevens voorliggen die een ander oordeel toelaten. Verder werd ook de humanitaire regularisatieaanvraag geweigerd. De verwerende partij oordeelt verder dat de beroepen die verzoekster hangende heeft geen schorsende werking hebben en zij zich kan laten vertegenwoordigen door een advocaat.

Wat betreft haar dochter wijst de verwerende partij erop dat volgens de verklaringen van verzoekster de vader van de dochter in Turkije verblijft en dat de zeer jonge leeftijd van het kind, bijna 1 jaar, maakt dat het zich gemakkelijker zal kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Er blijken ook geen gegevens dat het kind niet in een stabiele en veilige omgeving in de nabijheid van de moeder in het herkomstland kan opgroeien waardoor niet blijkt dat een terugkeer de belangen van het kind schaadt. De verwerende partij wijst daarbij op de precaire verblijfssituatie in België wat niet als stabiel kan benoemd worden.

Tevens wijst de verwerende partij erop dat verzoeksters ouders en meerderjarige zus eveneens illegaal op het grondgebied verblijven en zij derhalve ook dienen terug te keren naar Turkije, met dien verstande dat de zus nog haar lopend schooljaar mag afmaken in België. Wat betreft de andere zus blijkt dat deze ondertussen legaal verblijf heeft maar dat zij gehuwd is en ondertussen haar eigen leven heeft. De verwerende partij besluit dat *“een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM”*. Via moderne communicatiemiddelen kan verzoekster in contact blijven met haar zus.

Gezien voorgaande vaststelling kan verzoekster *prima facie* niet worden gevolgd in haar betoog dat verweerder geen belangenafweging heeft doorgevoerd alvorens de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. Het loutere feit dat verweerder zijn belangenafweging heeft toegelicht onder de hoofding *“terugleiding naar de grens”* doet hieraan geen afbreuk. Een beslissing tot terugleiding naar de grens kan, in het raam van de huidige Vreemdelingenwet, trouwens niet afzonderlijk bestaan en vormt een *accessorium* van een bevel om het

grondgebied te verlaten. Beide beslissingen werden samen genomen en de belangenafweging gebeurde dus hoe dan ook voorafgaand aan het nemen van deze beslissingen.

2.3.2.7. Verzoeksters stelling dat niet blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met het langdurig verblijf in het Rijk van haar vader mist zonder meer feitelijke grondslag. De Raad verwijst naar de bespreking ter zake in het arrest nr. 186 813 van 15 mei 2017 met betrekking tot de verwijderingsmaatregel genomen ten opzichte van haar vader.

Verweerder heeft ook wat betreft verzoekster zelf, zoals reeds gesteld, uitvoerig uiteengezet dat verzoekster weigerde gevolg te geven aan verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten. Het feit dat verzoekster reeds sinds 2008 in België is, impliceert ook niet dat dient te worden aangenomen dat haar banden met haar land van oorsprong, waar zij werd geboren en tot haar 17^e opgroeide niet duurzaam meer zouden zijn en dat bepaalde sociale banden die zij in België zou hebben zwaarwichtiger zouden zijn dan deze die zij heeft in haar land van herkomst. De enkele verwijzing naar het feit dat zij met haar ouders in België inwoonde bij een bevriend koppel die hen hielp volstaat daartoe niet. De Raad benadrukt hierbij dat verzoekster pas op 17-jarige leeftijd naar België is gekomen, dit is op een moment waarop zij bijna meerderjarig was, en waar zij slechts 9 jaar verbleven heeft en dit op illegale, minstens precaire, wijze. Er kan aldus aangenomen worden dat verzoekster haar opleiding grotendeels in het herkomstland heeft genoten en dat zij de taal en gebruiken van het herkomstland kent. Bovendien keert zij terug met haar ouders met wie zij haar ganse leven heeft samengewoond zodat deze voor haar ook een sociaal opvangnet vormen in het herkomstland. De Raad heeft reeds met betrekking tot de ouders geoordeeld dat er redelijkerwijze van kan uitgegaan worden dat deze in het herkomstland gelet op hun jarenlange verblijf aldaar nog een sociaal opvangnetwerk moeten hebben. Niets belet bovendien het bevriende koppel in België om verzoekster en haar ouders tijdelijk financieel te ondersteunen in Turkije, minstens maakt verzoekster dit niet aannemelijk.

Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. Niets belet verzoekster daarnaast om via moderne communicatiemiddelen in contact te blijven met de vrienden of kennissen die zij zou hebben in België noch dat deze haar zouden komen bezoeken in het herkomstland.

2.3.2.8. Wat betreft het gezinsleven kan verzoekster niet dienstig betwisten dat zowel haar ouders als één van haar zussen eveneens illegaal op het grondgebied verblijven. Allen hebben een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen. Ook haar ouders kunnen samen terugkeren met verzoekster naar Turkije. Er blijkt dan ook niet dat de bestreden beslissing een scheiding inhoudt van verzoekster met haar ouders.

Wat betreft de zus (ook meerderjarig) die schoolloopt blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verweerder haar de mogelijkheid heeft gelaten om haar schooljaar in België af te maken maar dat zij daarna moet terugkeren naar het herkomstland. In dat opzicht kan de verwerende partij dan ook gevolgd worden dat de bestreden beslissing geen disproportionele inmenging uitmaakt in het gezinsleven van verzoekster nu het einde van het schooljaar over anderhalve maand is en dergelijke korte periode bezwaarlijk als disproportioneel kan gezien worden, zelfs indien men een periode van herexamens zou moeten meerekenen. Waar verzoekster meent dat haar zus het einde van het schooljaar niet zal kunnen afmaken omdat zij haar omkadering zal moeten missen, wijst de Raad erop dat verzoekster in het verzoekschrift zelf erkent dat zij inwonen bij een bevriend koppel zodat minstens deze omkadering niet wegvalt door de terugkeer van verzoekster en haar ouders naar het herkomstland en dat bovendien de andere zus van verzoekster legaal in België verblijft zodat kan aangenomen worden dat zij haar zus voor de korte periode die nog rest ook kan omkaderen. Het gegeven dat deze zus thans een zelfstandig leven leidt is hiermee hoegenaamd niet in contradictie zoals de verzoekster ter terechtzitting tracht voor te houden. Voorts belet niks verzoekster om via moderne communicatiemiddelen in contact te blijven met haar studerende zus en haar langs die weg eveneens te steunen. De Raad benadrukt in dat opzicht nogmaals de korte periode die rest tot het einde van het schooljaar waarna de zus eveneens moet terugkeren naar Turkije zodat het om een uiterst korte en tijdelijke scheiding gaat.

In de mate dat dit voorts enige relevantie heeft nu niet blijkt dat na de beëindiging van het thans lopende schooljaar de zus de gevolgde opleiding niet beëindigd heeft wijst de Raad er daarnaast op dat niet is aangetoond dat zij in het herkomstland niet terecht kan voor haar studies. Immers wijst de verwerende partij er in de beslissing inzake de vader terecht op dat *“de scholing van deze dochter geen*

gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur (behoeft) die niet in het land van herkomst te vinden is.” Verzoekster stelt wel dat geen rekening werd gehouden met het feit dat haar dochter naar het buitengewoon onderwijs gaat, maar zij toont daarmee op geen enkele concrete wijze aan dat in Turkije dergelijk onderwijs niet voorhanden is.

Wat betreft de andere zus van verzoekster heeft verweerder er terecht op gewezen dat zij sinds haar huwelijk een zelfstandig leven leidt. De Raad wijst er in dat opzicht op dat dat het EHRM het begrip “gezinsleven” in beginsel beperkt tot het kerngezin en nagaat of er een voldoende ‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen of tussen meerderjarige broers/zussen. In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Het EHRM oordeelde dat het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder of verwant, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder/verwant, de afhankelijkheid van de ouder/verwant ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind of verwanten. Van een beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders of verwanten kan bijgevolg slechts gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt. De verzoekster maakt evenwel niet aannemelijk dat haar band met haar zus verder reikt dan een normale affectieve relatie. Het gegeven dat haar zus voor haar huwelijk in 2015 bij verzoekster verbleef doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. Niets belet verzoekster daarnaast om via moderne communicatiemiddelen in contact te blijven met deze zus noch dat zij verzoekster op regelmatige basis in het herkomstland bezoekt. Het gegeven dat verzoekster onder inreisverbod staat belet voorgaande geenszins.

Wat betreft haar kind voorts heeft verwerende partij gewezen op de zeer jonge leeftijd van dit kind zodat de aanpassing in Turkije vlot kan verlopen en niet blijkt dat het kind daar niet in een stabiele leefomgeving kan opgroeien, dit in tegenstelling tot in België waar het opgroeit in illegaliteit wat bezwaarlijk als stabiel genoemd kan worden. In dit verband merkt de Raad op dat het arrest Jeunesse t. Nederland van het EHRM (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, par. 101) ook stelt dat het belang van het kind een primordiaal karakter, maar daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind wel een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Ook het Hof van Justitie van de Europese Unie benadrukte in zijn arrest van 6 december 2012 in de gevoegde zaken C-356/11 en C-357/11, met name in zijn overwegingen 79 en 81, dat de artikelen 7 en 24 van het Handvest, die de nadruk leggen op het belang van het gezinsleven voor het kind, niet aldus mogen worden uitgelegd dat zij de lidstaten de beoordelingsmarge zouden ontfangen bij het onderzoek van verzoeken om gezinshereniging en dat het met name aan de bevoegde nationale autoriteiten toekomt om bij de tenuitvoerlegging van richtlijn 2003/86/EG en bij het onderzoek van de verzoeken om gezinshereniging, een evenwichtige en redelijke beoordeling te maken van alle in het geding zijnde belangen en daarbij in het bijzonder rekening te houden met de belangen van de betrokken kinderen. Er blijkt *in casu* niet dat de belangen van het kind zouden worden geschaad indien zij samen met de moeder en grootouders terugkeert naar het herkomstland. De Raad benadrukt in dit verband ten slotte dat verzoekster steeds heeft ingewoond bij haar ouders waarvan kan aangenomen worden dat deze gelet op hun jarenlange verblijf in Turkije aldaar nog steeds een sociaal opvangnetwerk hebben hetgeen hen enkel kan helpen bij hun re-integratie in het herkomstland. Verzoekster erkent daarnaast zelf dat de vader van het kind in Turkije verblijft en zij maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat zij zich niet kan richten tot hem om eveneens zijn verantwoordelijkheid ten opzichte van zijn kind op te nemen zodat, gelet op de illegale verblijfssituatie in België van verzoekster met haar gezin, de verwerende partij inderdaad gevolgd kan worden dat een stabiele leefomgeving voor het kind zich situeert in Turkije en niet in België.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt *prima facie* niet.

2.3.2.9. Aangezien de bescherming die wordt geboden door artikel 7 van het Handvest van de grondrechten identiek is aan deze in die is voorzien in artikel 8 van het EVRM kan ook geen schending van deze bepaling van het Handvest van de grondrechten worden vastgesteld.

2.3.2.10. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft voorts meermaals gesteld dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie waarnaar verzoeker in zijn betoog verwijst, niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12). Het Hof van Justitie heeft in de voornoemde arresten echter ook gesteld dat het recht om te worden gehoord wel integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Verzoekster verwijst naar het schoollopen van een van haar zussen, maar zoals uit voorgaande bespreking is gebleken heeft verwerende partij met dit gegeven rekening gehouden zodat verzoekster niet aantoonde dat zij elementen had kunnen aanbrengen die de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden.

2.3.2.11. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet dat verweerder bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening moet houden met het hoger belang van het kind, met het gezins- en familieleven en met de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Zoals uit de bestreden beslissing blijkt heeft de verwerende partij wel degelijk rekening gehouden met het hoger belang van verzoeksters dochter.. Er blijkt evenmin dat verzoekster enig ernstig gezondheidsprobleem heeft dat verweerder over het hoofd zou hebben gezien en bij de bespreking van de voorgaande onderdelen van het middel werd reeds vastgesteld dat verzoeksters gezins- en familieleven door verweerder voldoende in aanmerking werd genomen. Er kan derhalve prima facie niet worden vastgesteld dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd geschonden.

2.3.2.12. De uiteenzetting van verzoekster laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve prima facie niet.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster prima facie ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel prima facie kan worden vastgesteld.

2.3.2.13. Het eerste middel is niet ernstig.

2.3.2.14. In een tweede middel betoogt verzoekster als volgt:

“- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM

- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET

Door-^owel de moeder als vader van verzoekster werd een aanvraag ingediend op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet, waarbij verzoekster mede een aanvraag heeft-ingediend (o.a. als mantelzorger). Er werd een advies uitgebracht door de arts-adviseur op 29 februari 2016. De aanvraag werd hierop tweemaal door de bevoegde overheid ontvankelijk doch ongegrond verklaard op 2 maart 2016. Door de verzoekende partij werd op 2 mei 2016 een verzoekschrift töt schorsing en nietigverklaring ingesteld tegen de beslissing van 2 maart 2016, zowel voor de vader als de moeder. Deze procédure îs nog hangende.

Door de gemachtigde wordt în de bestreden beslissing echter gesteJd als volgt:

'Vit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar de medische toestand van betrokkenes oudeîs alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in zijn land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet dan de criteria vervat in het ariikéi 9ter

van de Vreemdelingenwet: Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM."

Door verzoekster werd evenwel, gelijktijdig met huidfg verzoekschrift, een vordering ingesteld töt het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid waarbij wordt verzocht om het hangende beroep zo spoedig mogelijk te behandelen. In het tegengestelde geval zal, door het uitvoeren van de bestreden beslissing, dit hangende beroep doelloos worden.

Bij een eventuele schorsing van de beslissing van 2 maart 2016, kan de gemachtigde niet meer staande houden dat het "diepgaand onderzoek" op een correcte wijze werd uitgevoerd. Minstens ~kan~ niet worden aangenomen dat de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de adequate behandelingen in Turkije werd aangetoond.

Het weze herhaald dat mevrouw Dondu Kîvanc gekend îs met diabetes mellitus type 2. Mevrouw (..) heeft een uitgebreide medische voorgeschiedenis, waaronder: hypercholesterolemie, hypertensie, diabetes mellitus en depressie. De aandoening van mevrouw (..) wordt van zeer nabij opgevolgd door haar huisarts (Dr. Pâlit Yildiz).

Zij volgt een strenge medicamenteuze behandeling haar zijn ziekte.

Het weze tevens herhaald dat de heer Mustafa (..) gekend is met diabetes mellitus type 2 sinds 2009. pe heer (..) heeft een uitgebreide medische voorgeschiedenis: hypercholesterolemie, hypertensie, diabetes mellitus en een nîerkoliek (links).

De noodzakelijke medische-zorgen zijn niet beschikbaar en toegankelijk in het land van herkomst (Turkije), zoals uiteengezet in de procédure gericht tegen de beslissingen van 2 maart 2016."

2.3.2.15. Verzoekster beroept zich andermaal op een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en verwijst naar het beroep dat zij heeft ingediend tegen de afwijzing van de medische regularisatieaanvraag van haar ouders. De Raad stelt evenwel vast dat bij arresten nrs. 186 812 en 186 811 van 15 mei 2017 de vorderingen tot schorsing verworpen werden waarbij de Raad oordeelde dat de verwerende partij op goede gronden geoordeeld heeft dat de ouders van verzoekster voor de behandeling van hun aandoening in Turkije terecht kunnen. Verzoekster maakt aldus niet aannemelijk dat de verwerende partij in de bestreden beslissing ten onrechte oordeelde dat de medische toestand van verzoeksters ouders een terugkeer naar het herkomstland niet verhindert en er thans geen gegevens voorliggen die een ander oordeel toelaten. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

Voorts dient de Raad erop te wijzen dat wat de voorgehouden schending van artikel 3 EVRM betreft, het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Het begrip "uitzonderlijke gevallen" werd nader omschreven in de zaak Paposhvili / België (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10) waarbij het Hof stelde: "183. *The Court considers that the "other very exceptional cases" within the meaning of the judgment in N. v. the United Kingdom (§ 43) which may raise an issue under Article 3 should be understood to refer to situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy. The Court points out that these situations correspond to a high threshold for the application of Article 3 of the Convention in cases concerning the removal of aliens suffering from serious illness.*" (Het Hof oordeelt dat onder "andere zeer uitzonderlijke gevallen" zoals bedoeld in de zaak N v. Verenigd Koninkrijk die aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 EVRM dient begrepen te worden de situaties die een verwijdering van een ernstig zieke persoon inhouden waarbij substantiële gronden zijn aangetoond om aan te nemen dat deze persoon, hoewel niet in imminent levensgevaar, een reëel risico loopt, omwille van de afwezigheid van of het gebrek aan toegang tot adequate behandeling in de ontvangende staat, te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand resulterende in intens lijden of in een opmerkelijke vermindering van de levensverwachting. Het Hof wijst erop dat deze situaties overeenstemmen met de hoge drempel inzake de toepassing van artikel 3 EVRM in zaken die betrekking hebben op de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen.)

In casu toont verzoekster dergelijke uitzonderlijke situatie *prima facie* evenwel niet aan, dit temeer in het licht van de vaststellingen dat de medische aandoening van haar ouders in Turkije kan behandeld worden en dat haar ouders toegang hebben tot deze behandeling.

2.3.2.16. Het tweede middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend zeventien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER